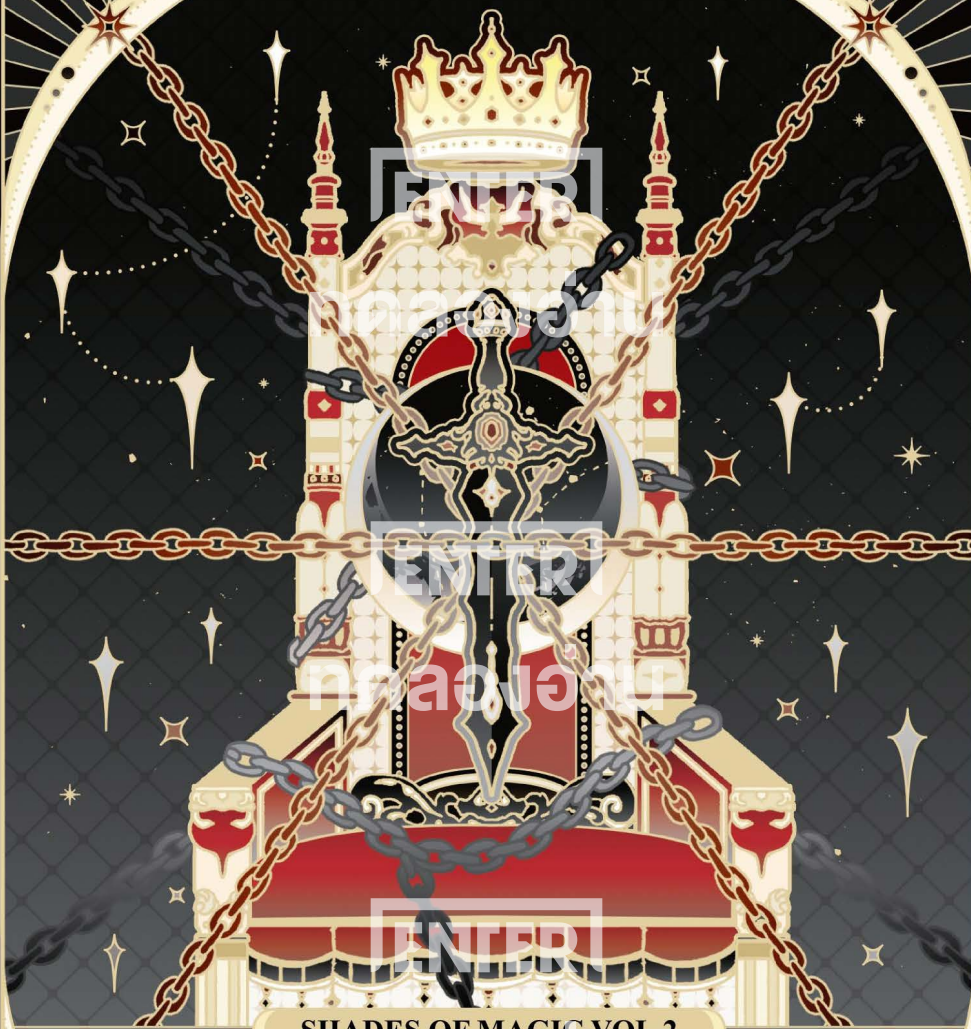

ENTER

V. E. SCHWAB

SHADES OF MAGIC VOL.2

ชุดสองอาณาจักร
หายนะแห่งเงาทัพ
A Gathering of Shadows

พลอย ไจนส์ โป้

พิมพ์ครั้งที่ 1

SHADES OF MAGIC VOL.2

กตล่องเงา
หุ่นะแห่งเงามืด
A Gathering of Shadows

**สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ
ไปกับเอ็นเธอร์บุ๊กส์**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

เป็นที่รู้กันดีว่าโลกนี้ไม่มีอะไรได้มาฟรีๆ ทุกอย่างล้วนมีราคาค่างวดของมัน บางสิ่งอาจซื้ได้ด้วยเงิน บางสิ่งอาจตอบแทนได้ด้วยน้ำใจ แต่ฉันก็วิญญูณานที่เคลลีใช้เวทมนตร์บริสุทธิ์ยื้อชีวิตโรยไวย่อมไม่ง่ายแบบนั้นแน่

หลังเวทมนตร์ดำมีตบุงรุกลอนดอนแดงเมื่อสี่เดือนก่อน ชีวิตของผู้คนในเมืองล้วนได้รับผลกระทบกันไม่มากก็น้อย แต่ถึงอย่างนั้นการแข่งขันเอสเซนทาสซึ่งจัดขึ้นทุกสามปีก็ยังคงต้องมี จุดประสงค์ไม่ใช่แค่เพื่อความรื่นเริง แต่เพื่อช้ข่มขวัญให้อาณาจักรเพื่อนบ้านเห็นถึงความแข็งแกร่งของตน และในขณะที่อาณาจักรทั้งสามจดจ่อกับการประลอง ผู้นำของโลกอีกใ้บก็กำลังเตรียมการเข้าคุกคามโลกแดงอย่างเงี้ยบงัน แล้วราชาผู้ประสงศ์ร้ายจะมาจากโลกไหนกัน จะเป็นโลกดำที่สูญสิ้นทุกอย่าง โลกขาวที่เพิ่งถูกโค่นบัลลังก์ หรือโลกเทาที่ไร้พลังเวทมนตร์ ทุกคำตอบมีอยู่ในหนังสือเล่มนี้แล้ว!

สำนักพิมพ์เอนเธอร์บุ๊กส์

ประวัตินักเขียน

วิกตอเรีย อลิซาเบธ ซวาบ หรือ วี.อี.ซวาบ นักเขียนชาวอเมริกันเชื้อสายอังกฤษ เธอเติบโตมาพร้อมความปรารถนาที่อยากให้โลกใบนี้แปลกประหลาดยิ่งกว่าเดิม นั่นเป็นเหตุผลที่เธอหลงใหลเรื่องราวเหนือธรรมชาติและรังสรรค์โลกใบใหม่ขึ้นมาผ่านงานเขียน ผลงานชิ้นแรกของ วี.อี.ซวาบ เป็นวรรณกรรมเยาวชนแนวแฟนตาซีที่ถูกต้องพิมพ์ในปี พ.ศ. 2556 ภายหลังจากเธอได้หันมาเขียนวรรณกรรมแฟนตาซีสำหรับผู้ใหญ่ซึ่งยังคงกลิ่นอายของเยาวชนได้อย่างลงตัว หนึ่งในผลงานที่ได้รับความนิยมอย่างมากคือนวนิยายไตรภาคชุด Shades of Magic ซึ่งถูกต้องพิมพ์ในปี พ.ศ. 2558-2560

แต่ผู้ที่ต่อสู้เพื่อทางเส้นทางไปข้างหน้า

เวทมนตร์และผู้วิเศษต้องมีสมดุลระหว่างกัน
เวทมนตร์อลหม่าน ผู้วิเศษต้องสงบ
ตัวตนที่แตกกร้าวเป็นภาษาที่ไม่ดีสำหรับพลัง
เพราะมันทำให้พลังรั่วไหลอย่างไร้ทิศทางและประเมินไม่ได้

ไทเร็น เซเรนส์
หัวหน้านักบวชแห่งวิหารลอนดอน

หนึ่ง

ห้วงโหมยลอยทะเล

I

ทะเลอาร์เนเซียน

เดไลลาร์ บาร์ตริ้วรีหาเรื่องใส่ตัว

เธอคิดเสมอว่าไปเจอปัญหาเองดีกว่าปล่อยให้ปัญหามาเจอเธอ แต่เมื่อได้มาลอยอยู่กลางมหาสมุทรบนเรือเล็กที่ไม่มีพายสำหรับสองคน ไม่เห็นแผ่นดิน และไม่มีอุปกรณ์อื่นโดยกเว้นเชือกที่มัดข้อมืออยู่ ไลลาก็เริ่มอยากจะทำอะไรสักอย่างเพื่อเปลี่ยนความคิดแล้ว

คืนนี้ไม่มีดวงจันทร์เหนือศีรษะ ทะเลและท้องฟ้าสะท้อนภาพความมืดดำ แสงดาวรอบด้าน มีเพียงลูกคลื่นเล็กๆ ใต้เรือโคลงเคลงเท่านั้นที่บอกถึงความแตกต่างระหว่างด้านบนกับด้านล่าง ภาพสะท้อนไร้ขอบเขตเช่นนี้มักทำให้ไลลารู้สึกเหมือนตัวเองอยู่ใจกลางเอกภพ

แต่คำคืนที่ต้อมาลอยแห้งเต้งแบบนี้ มันกลับทำให้เธออยากแผดร้องสุดทายเป็นเธอก็เลือกที่จะหนีตามองแสงระยิบระยับไกลๆ แทน แค่ออกแดงนั้นก็เพียงพอให้ตะเกียงเรือดูโดดเด่นจากแสงดาวแล้ว เธอมองเรือลำนั้น...เรือของเธอ...เคลื่อนที่จากไปอย่างช้าๆ แต่แน่นอน

ความตื่นตระหนกผุดขึ้นมาในลำคอ แต่เธอยังตั้งสติได้

ฉันคือเดไลลาร์ บาร์ตริ้ว เธอคิดขณะเชือกบาดผิว ฉันเป็นห้วงโหมย ใจรสลดและนักเดินทาง ฉันไปเยือนมาแล้วสามโลกแถมยังรอดชีวิตกลับมาด้วย ฉันเคยทำให้ราชวงศ์หลังเลือดและเคยครอบครองเวทมนตร์ไว้ในมือ เรือที่มีลูกเรือ

เต็มลำก็ยังทำแบบฉันไม่ได้ ฉันไม่ต้องการพวกนายหรอก

ฉันเป็นคนที่ไม่เหมือนใคร

เมื่อรู้สึกคึกคักขึ้นมาแล้ว เธอจึงเอนหลังนอนบนเรือ ทอดสายตามองท้องฟ้าราตรีที่แผ่กว้างอยู่เบื้องบน

มันอาจเลวร้ายกว่านี้ได้ เธอให้เหตุผล ก่อนจะรู้สึกถึงน้ำเย็นที่لامเลียรองเท้าบูต พอก้มลงมองก็พบว่าเรือมีรู ถึงจะไม่รู้อุใหญ่แต่ก็ยังเป็นปัญหาอยู่ดี รูเล็กอาจจะจมเรือได้เช่นเดียวกัน แม้ไม่เร็วเท่าก็ตาม

โลลาคำรามแล้วก้มลงมองเชือกหยาบที่รัดมือไว้แน่น อดซาบซึ่งใจไม่ได้ที่ไต่พวกสารเลวนั้นยังปล่อยให้ขาของเธอเป็นอิสระ แม้ร่างกายจะติดแข็งอยู่ในชุดกระโปรงพิลึกนี้ก็ตาม มันเป็นชุดกระโปรงบานสี่เหลี่ยมขอบบางที่ประดับผ้าแก้วมากเกินไป แถมเธอยังเลิกจนเธอแทบหายใจไม่ออกไม่เข้าใจเลยว่าพวกผู้หญิงทำร้ายตัวเองแบบนี้เพื่ออะไรกัน

น้ำในเรือเล็กขยับสูงขึ้นมากอีกนิด โลลาบังคับตัวเองให้มีสมาธิสุดหายใจเข้าลึกเท่าที่ชุดจะอำนวยแล้วมองสำรวจข้าวของเล็กน้อยที่กำลังเปียกอย่างรวดเร็ว มีถังใส่แอลกอฮอล์ (ของขวัญสังลา) มีดสามเล่ม (ซ่อนไว้ทั้งหมด) พลูแฟลร์* จำนวนครึ่งโหล (จากพวกที่ปล่อยเธอมาลอยทะเล) ชุดกระโปรงนั้น (ไปลงนรกเถอะ) และข้าวของในชุดกระโปรงกับกระเป๋าเสื้อ (จำเป็นหากอยากรอดชีวิต)

โลลาหยิบพลูแฟลร์กระบอกหนึ่งขึ้นมา มันคืออุปกรณ์คล้ายดอกไม้ไฟที่เมื่อพาดลงบนพื้นผิวใดๆ จะทำให้เกิดแสงไฟสีๆ ไม่ถึงขั้นระเบิดแต่ให้แสงสว่างต่อเนื่องพอจะตัดความมืดได้เหมือนคมมืด พลูแฟลร์กระบอกหนึ่งน่าจะอยู่ใต้บานลึบนานาที่ และสีที่แตกต่างกันก็เป็นรหัสสัญญาณเอาไว้สื่อสารในน้ำน้ำเปิด สีเหลืองบ่งบอกว่าเรือกำลังจะจม สีเขียวบ่งบอกว่ามีคนป่วยบนเรือ สีขาวบ่งบอกว่าอันตรายที่ยากจะระบุ ส่วนสีแดงบ่งบอกว่ามีภัยใจรลัด

เธอมีประมาณอย่างละสี และนิ้วของโลลาก็เต็มไปด้วยรอยขีดข่วนขณะพิจารณาตัวเลือกที่มี เธอเหลือบมองน้ำที่สูงขึ้นแล้วเลือกพลูแฟลร์สีเหลืองจับมันไว้ด้วยสองมือก่อนจะพาดลงด้านข้างเรือลำน้อย

* พลูสำหรับใช้ส่งสัญญาณขอความช่วยเหลือ

เกิดแสงสว่างจ้าจนแทบตาทันที มันแบ่งโลกนี้ออกเป็นสองส่วน เป็นส่วนที่มีแสงสีขาวทองเจิดจ้ากับส่วนที่มีมืดทึบแว้งว้างโดยรอบ ไลลาใช้เวลาครึ่งนาทีสับสนและกะพริบตาไล่น้ำตาที่มาจากความสว้าง ขณะเดียวกันก็เอียงพลาให้แสงไม่ส่องหน้า จากนั้นจึงเริ่มนับเวลา เมื่อตาของเธอเริ่มปรับสภาพได้ แสงก็วูบวาบวูบไหวแล้วดับไป เธอกวาดตามอง เส้นขอบฟ้าเพื่อหาเรือสักลำ แต่ก็ไม่พบ ตอนนี้น้ำในเรือยังคงเพิ่มขึ้นช้าๆ อย่างต่อเนื่องจนสูงถึงน่องแล้ว เธอหยิบพลุแฟลร์กระบอกที่สอง คราวนี้เป็นสีขาวยื่นเพื่อบอกว่ากำลังตกอยู่ในอันตราย แล้วพาดมันกับไม้พร้อมกำบังดวงตาไปด้วย เธอนับเวลาที่ผ่านไปแต่ละนาทีพลางมองสำรวจความมืด นอกเรือเพื่อหาวิธีแววของชีวิต

"มาสิ" เธอกระซิบ "มาสิ มาสิ มาสิ..." คำพูดนี้โดนกลบด้วยเสียงพู่ จากพลุแฟลร์ขณะที่มันมอดลงแล้วปล່อยให้เธอตกอยู่ในความมืดอีกครั้ง ไลลากัดฟันแน่น

เมื่อประเินจากระดับน้ำในเรือเล็ก เธอเหลือเวลาเคลือบห้านาที โดยประมาณ เท่ากับระยะเวลาของพลุแฟลร์อีกกระบอก ก่อนจะต้องเสี่ยงกับการจมน้ำอย่างแท้จริง

จากนั้นบางอย่างก็ว่ายมาข้างโครงไม้ของเรือ บางอย่างที่มีเขี้ยว

ถ้าพระเจ้ามีจริง เธอคิด ทวยเทพ พลังสวรรค์ หรือใครก็ตามที่อยู่เบื้องบน...หรือต่ำได้...ใครก็ตามที่อยากเห็นฉันมีชีวิตต่อไปในวันหน้า ไม่ว่าจะด้วยความสงสารหรือเพราะอยากชมความบันเทิงก็ตาม ตอนนั้นก็ถึงเวลา มาช่วยเหลือกันแล้วนะ

พอดคิดแล้วก็หยิบพลุแฟลร์สีแดงขึ้นมา นี่คือสัญญาณโจรสลัด จากนั้นเธอก็พาดมันทำให้คำคืนรอบตัวกลายเป็นสีแดงชวนพิศวง ภาพนี้ทำให้เธอนึกถึงแม่น้ำโอลิในลอนดอนขึ้นมาทันที ไม่ใช่ลอนดอนของเธอ...ถ้านับว่าสถานที่แห่งแล้งนั้นเคยเป็นของเธอแล้วละก็...ไม่ใช่ลอนดอนซึ่ดน่ากลัว ที่ให้กำเนิดแอทอส แอสตรีด และฮอลแลนด์ แต่เป็นลอนดอนของเขา ลอนดอนของเคลล์

เขาสว่างวาบขึ้นมาในหัวของเธอเหมือนกับพลุแฟลร์ ผสมสีน้ำตาลแดง และรอยย่นที่ขอบโผล่มาระหว่างดวงตา ข้างหนึ่งเป็นสีฟ้า อีกข้างเป็นสีดำ

อันตารี หนู่มมหัสจรรย์ เจ้าชาย

โลลาจ้องตรงไปยังแสงสีแดงของพลุแฟลร์จนกระทั่งมันเผาผลาญภาพในจินตนาการนั้น ตอนนี้อะไรที่มีปัญหาที่กดดันมากกว่า น้ำเพิ่มสูงขึ้นเรื่อยๆ แล้ว พลุแฟลร์ก็ใกล้จะดับลง เจ้ามืดกำลังคืบคลานมาอยู่ข้างเรือ

ตอนที่แสงสีแดงของพลุแฟลร์สูญญานใจรสลัดกำลังจะดับ เธอ ก็เห็นมัน

แรกเริ่มดูเหมือนไม่มีอะไรนอกจากเกลียวหมอกบนผิวน้ำทะเล แต่ไม่นานหมอกนั้นก็กลายเป็นเค้าโครงเรือที่เลื่อนราง ถ้าเรือสีดำขดมันและใบเรือสีดำวาววับสะท้อนความมืดออกมาทุกทิศทาง แสงตะเกียงบนเรือดูเล็กและไร้สีสันจนเหมือนแสงดาว กระทั่งมันเข้ามาใกล้จนแสงสีแดงที่กำลังจะดับของพลุแฟลร์สะท้อนพื้นผิวนอกแล้วจึงเห็นตัวเรือชัดเจน และในตอนนั้น มันก็เกือบจะถึงตัวเธอแล้วด้วย

แสงเรืองที่ใกล้ดับของพลุแฟลร์ส่องให้โลลาเห็นชื่อที่เขียนด้วยสีระยิบระยับไว้ริมลำเรือ *ฮิส ราเนส กาสต์*

หัวขโมยทองแดง

ดวงตาของโลลาเบิกกว้างด้วยความทึ่งและโล่งอก เธอยกยิ้มเล็กๆ กับตัวเอง จากนั้นก็ซ่อนมันไว้ภายใต้สีหน้าที่เหมาะสม ดูกำกึ่งระหว่างซาบซึ้งใจกับอ่อนวอนขอร้อง แผงแวนคาตหวังแบบไม่ค่อยกล้าหวัง

พลุแฟลร์กระตุกแล้วดับไป แต่เรืออยู่ข้างเธอแล้วตอนนี้ ซ้ำยังใกล้มากพอที่จะเห็นใบหน้าของพวกผู้ชายที่โผล่มาเหนือราวเรือ

"โหฮา!" เธอตะโกนเป็นภาษาอาร์นเซียน พยายามลุกขึ้นยืนโดยระวังไม่ให้เรื่อน้อยที่ใกล้จมโคลงเคลง

ช่วยด้วย ความอ่อนไหวไม่เคยโผล่มาแบบเป็นธรรมชาติอยู่แล้ว แต่เธอก็พยายามเลียนแบบมันให้ดีที่สุดขณะชายพวกนั้นก็มลงมามองหญิงผู้ยืนตัวลีบอยู่บนเรือลำน้อยที่รวในสภาพโดนมัดข้อมือและสวมชุดกระโปรงสีเขียวเปียๆ เธอรู้สึกว่ามันน่าขันล้นดี

"*เคอร์ส ล่า*" คนหนึ่งถาม เหมือนพูดกับคนอื่นมากกว่าพูดกับเธอนี้มันอะไรกัน

"*ของขวิญรี*" อีกคนว่า

"ต้องแบ่งกันนะ" คนที่สามพิมพ์

ชายอีกสองสามคนพูดถ้อยคำที่ไม่น่าฟังนัก ไลลาพลันตัวเกร็ง นึกดีใจที่สำเนียงของพวกเขาอวดลไปด้วยกลิ่นโคลนและละอองน้ำทะเลจนเธอฟังไม่เข้าใจนัก แม้พอเดาความหมายได้ก็ตาม

"เธอไปทำอะไรอยู่ข้างล่านั้น" หนึ่งในนั้นถาม ผิวของเขาเป็นสีเข้มมาก จนเกือบกลับไปกับราตรีกาล

ภาษาอาร์เนเซียนของเธอยังห่างไกลจากคำว่าคล่อง แต่สี่เดือนในทะเลที่ร่ายล้อมไปด้วยผู้คนที่ไม่พูดภาษาอังกฤษก็ทำให้มันดีขึ้นมาก

"เซ็นซาน" ไลลาตอบ *ก่าล้งจม* และนั่นก็เรียกเสียงหัวเราะจากลูกเรือที่มารวมตัวกันได้ทันที พวกเขาดูเหมือนไม่รีบร้อนที่จะช่วยเธอขึ้นไป ไลลาจึงขมื่อให้พวกเขาเห็นเชือก "ฉันต้องการความช่วยเหลือ" เธอพูดซ้ำๆ นี่เป็นประโยคที่เคยฝึกซ้อมมาแล้ว

"ก็เห็นอยู่" ชายผู้นั้นบอก

"ใครกันทิ้งของสวยงามแบบนี้" อีกคนว่า

"บางที่อาจหมดสภาพแล้ว"

"ไม่หรอก"

"เฮ้ เธอ! ยังสมประกอบอยู่ไหม"

"ขอเราดูหน่อยสิ!"

"ตะโกนอะไรกันอยู่นะ" เสียงหนึ่งดังก้อง และครู่ต่อมาชายผู้ฟอมแห่งตาลีค ฆมดำ ศีรษะเริ่มเถิกก็โผล่มายืนข้างลำเรือ คนอื่นหลบไปอย่างเชื่องๆ ขณะที่เขาจับราวไม้เพื่อมองลงมายังไลลา สายตาคู่นั้นกวาดไปทั่วตัวเธอ ก่อนจะลามาไปยังชุดกระโปรง เชือก ถัง และเรือ

เธอพนันได้ว่าเขาคือกัปตัน

"ดูเหมือนเธอจะมีปัญหา" เขาตะโกนลงมา ไม่ได้เพิ่มเสียงแต่ก็ดังพอให้เธอได้ยิน สำเนียงของเขาห้วนแต่ชัด

"ช่างสังเกตดีนี่" ไลลาตะโกนตอบไปก่อนจะยั้งปากได้ทัน การทำตัวอวดดีถือเป็นการเสียใจอย่างหนึ่ง แต่ไม่ว่าจะอยู่ในสถานการณ์ไหน สิ่งหนึ่งที่ไลลารู้ดีก็คือวิธีอ่านเหยื่อ และชายผู้นั้นก็ยิ้มให้เธอดังคาด "เรือของฉันโดนยึด" เธอพูดต่อ "แล้วเรือลำใหม่ก็ไม่น่าจะอยู่ได้นาน อย่างที่เห็นว่า..."

เขาตัดบทเธอ "ขึ้นมาคุยกันบนนี้น่าจะง่ายกว่าไหม"

โลลาพยักหน้าด้วยความรู้สึกโล่งอกนิดๆ ยังแอบหวังในใจอยู่ว่าพวกเขาจะเล่นเรือต่อไปแล้วปล่อยให้เธอจม ซึ่งนั่นอาจจะดีกว่าด้วยซ้ำหากประเมินจากน้ำเสียงที่นทกามของลูกเรือกับสายตาที่เห็นยิ่งกว่า แต่เรือเล็กลำนี้ไม่มีอะไรเลย ส่วนบนเรือลำใหญ่นั้นยังพอมีโอกาส

เชือกเส้นหนึ่งหย่อนลงมาข้างเรือ ปลายที่ถ่วงน้ำหนักไว้กระทบผิวน้ำที่สูงขึ้นเรื่อยๆ ข้างขวาเธอ โลลาจับมันไว้เพื่อพาเรือของตัวเองไปเทียบข้างเรือใหญ่ตรงที่มีบันไดหย่อนไว้ให้ แต่ก่อนที่เธอจะได้ไต่ขึ้นไป ชายสองคนก็ลงมาอยู่บนเรือเล็กกับเธอและทำให้มันจมเร็วขึ้นมาก ดูเหมือนทั้งสองคนจะไม่ใส่ใจเรื่องนั้น คนหนึ่งจัดการยกถังเอลขึ้นมา ส่วนอีกคนเริ่มยกตัวเธอ ซึ่งสร้างความไม่พอใจให้โลลาอย่างยิ่ง เขาอุ้มเธอพาดบ่า และโลลาต้องพยายามควบคุมตัวเองอย่างเต็มที่...ซึ่งเป็นเรื่องยากมาก...เพื่อไม่ให้ฝั่งมีดเข้าที่แผ่นหลังของเธอ โดยเฉพาะเมื่อมีอนันต์เริ่มเลื้อยเข้ามาใต้กระโปรง

โลลาลึกเล็บเข้าที่ฝ่ามือ และเมื่อชายผู้นั้นปล่อยให้เธอลงบนคาน้ำเรือข้างถังที่รออยู่ "ตัวหนักกว่าที่เห็น" เขาบ่น "แกมยังนุ่มน้อยกว่าที่คิดด้วย..." เธอก็ได้แผลทรงจันทร์เสี้ยวเล็กๆ เพิ่มขึ้นอีกแปดแห่ง

"สารเลว" โลลาคำรามเป็นภาษาอังกฤษเบาๆ เขาขยิบตาให้เธอแล้วพิมพ์บางอย่างเกี่ยวกับความนุ่มตรงที่ควรนุ่ม นั่นทำให้โลลาสอบานกับตัวเองในใจว่าจะฆ่าเขาให้ได้ แกมยังจะให้ตายแบบช้าๆ ด้วย

จากนั้นเธอก็ยึดตัวขึ้น ก่อนจะพบว่ากำลังยืนอยู่กลางวงล้อมของลูกเรือ

ไม่...ไม่ใช่ลูกเรือสินะ

ใจรสลัด

เนื้อตัวสกปรก มีคราบเกลือเกาะ กิ๊วแดดกร้านลม ผิวคล้า เลื้อยฝ้าซีดจาง แต่ละคนมีรอยสักรูปมิดพาดอยู่บนคอ นี่คือนิสัยลักษณะใจรสลัดแห่งเรือหัวขโมยทองแดง เธอจับได้ว่ามีเจ็ดคนที่ล้อมเธออยู่ อีกห้าคนกำลังคุมสายระโยงกับใบเรือ คาดว่าน่าจะมีอีกสักครึ่งโหลใต้คาน้ำ สิบแปดคนปิดเป็นยี่สิบคนแล้วกัน

ชายร่างผอมเดินฝ่าวงล้อมเข้ามา

"โซลาเซ" เขาพูดพลางกางแขนออก "คนของฉันมีความกล้าหาญ แต่ขาดมารยาท" เขายกมือขึ้นแตะไหล่ใต้ชุดกระโปรงสีเขี้ยวของเธอ มีคราบเลือดอยู่ใต้เล็บของเขา "เธอตัวสั้น"

"คืนนี้ฉันโชคไม่ค่อยดี" โกลาพูด ขณะสายตาไล่มองลูกเรือหน้าโหด ก็แอบหวังว่าสถานการณ์จะไม่แย่งไปกว่านี้

ชายผมมียัม เขามีฟันเต็มปากอย่างไม่น่าเชื่อ "เอเนซ" เขาพูด "แต่ตอนนี้ เธออยู่ในการคุ้มครองที่ดีกว่าเดิมแล้ว"

โกลารู้เรื่องลูกเรือของหวัชโมยทองแดงมากพอจะรู้ว่าเขาโกหก แต่ก็แสร้งทำเป็นไม่รู้ "เป็นการคุ้มครองจากใครล่ะ" เธอถามขณะที่ร่างผอมแห้งจับนิ้วเธอไว้แล้วกดริมฝีปากแห้งแตกลงบนข้อนิ้ว ไม่สนใจเชือกที่ยังคงมัดข้อมือไว้อย่างแน่นหนาเลยสักนิด

"บาลิช คาสนอฟ" เขาพูด "กับต้นผู้โด่งดังแห่งหวัชโมยทองแดง"

เยียม คาสนอฟเป็นตำนานของทะเลอาร์เนเซียน ลูกเรือเขามีน้อย แต่คล่องตัว แถมยังถนัดเรื่องบุกเรือเพื่อปลาดคอในชั่วโมงที่มีดที่สุดก่อนรุ่งสาง จากนั้นก็หนีหายไปพร้อมสินค้าและทิ้งศพให้เนาอยู่ด้านหลัง เขาอาจจะดูเหมือนคนอดอยาก แต่ความจริงแล้วเป็นคนโลภสมบัตินักมากจนขึ้นชื่อ โดยเฉพาะกับของที่บริโภคได้ โกลารู้ว่าหวัชโมยทองแดงกำลังเดินทางไปยังชายฝั่งทางเหนือของเมืองที่ชื่อโซล ด้วยหวังจะดักโจมตีเจ้าของสินค้าเหล่าชั้นดีปริมาณมาก "บาลิช คาสนอฟ" เธอพูด ลองออกเสียงชื่อเขารวกับไม่เคยได้ยินมาก่อน

"แล้วเธอชื่ออะไร" เขาถาม

"เดโกลาร์ บาร์ด" เธอพูด "อดีตเจ้าของเรือปลาสีทอง"

"อดีตศรี" คาสนอฟถามต่อ คนของเขาดูเบื่อน่ายที่โกลายังใส่เสื้อผ้าอยู่ จึงพากันไปเจาะถึงเอลแล้ว "เออะ คุณบาร์ด" เขาพูดพลางคล้องแขนเธอ เหมือนกำลังจะคุยความลับกัน "ทำไมไม่เล่าให้ฉันฟังหน่อยล่ะว่าเธอมาอยู่ในเรือเล็กลำนั้นได้อย่างไร ทะเลไม่ใช่สถานที่สำหรับสุภาพสตรีผู้งดงามอย่างเธอเลย"

"วาสเคนส์" เธอพูด *โจรสลัด* รวกับไม่รู้ว่ามีผู้ที่อยู่ด้วยในตอนนั้นก็เป็นหนึ่งในนั้น "พวกเขาขโมยเรือของฉัน มันเป็นของขวัญจากพ่อสำหรับ

งานแต่งงานของฉัน เราตั้งใจล่องเรือไปยังฟาโร ออกเดินทางเมื่อสองคืนก่อน แต่พวกเขาโผล่มาจากไหนก็ไม่ว่าแล้วบุกขึ้นเรือปลาสีทอง..." เธอฝึกซ้อมคำพูดนี้มาอย่างดี ไม่ใช่แค่คำพูดแต่รวมถึงจังหวะหยุดด้วย "พวกเขา... พวกเขาฆ่าสามีของฉัน กับต้นของฉัน และลูกเรือเกือบทั้งหมด" เมื่อถึงตรงนี้ โลกาก็กลับไปใช้ภาษาอังกฤษ "มันเกิดขึ้นเร็วมาก..." เธอชะงักราวกับเปลอพูดโดยไม่ตั้งใจ

แต่ความสนใจของกับตันถูกกระตุ้นเข้าให้แล้ว เขาเหมือนปลารับเหยื่อ "เธอมาจากไหนกัน"

"ลอนดอน" โผล่มาพูด ปล่อยให้สำเนียงหลุดออกไปอีกนิด เสียงพิมพ์พาลันดังขึ้นในหมู่ลูกเรือ เธอเอ่ยต่อด้วยตั้งใจจะเล่าเรื่องให้จบ "ปลาสีทองเป็นเรือลำเล็ก" เธอพูด "แต่ลำค่ามาก มีเสบียงพร้อมสำหรับหนึ่งเดือน ทั้งอาหาร เครื่องดื่ม...เงิน อย่างที่บอกไปว่ามันเป็นของขวัญ แต่ตอนนี้มันไม่อยู่แล้ว"

อันที่จริงมันยังอยู่ อย่างน้อยก็ในตอนี้ เธอหันกลับไปมองข้ามราวเรือเรือลำนั้นเป็นจุดแสงอยู่บนเส้นขอบฟ้าอันห่างไกล มันหยุดหนีแล้วและดูเหมือนรออยู่ด้วยซ้ำ เหล่าโจรสลัดมองตามสายตาเธอไปอย่างหิวกระหาย

"พวกเรามีกันกี่คน" คาสนอฟถาม

"ก็มากอยู่" เธอพูด "สักเจ็ดหรือแปดคนได้"

พวกโจรสลัดแสยะยิ้มละโมบ และโลลาที่รู้ว่าทุกคนคิดอะไรอยู่ พวกเขามีจำนวนมากกว่าเกินสองเท่า มีหน้าซำยังมีเรือที่ซ่อนตัวในความมืดได้เหมือนเงาด้วย ถ้าตามสมบัติที่กำลังจะหลุดลอยนั้นได้ทัน...เธอสัมผัสได้ว่าดวงตากลิกของบาลิช คาสนอฟกำลังจ้องมาอย่างพิจารณา จึงมองตอบเขาไป พลางนึกสงสัยอย่างใจลอยอยู่บ้างว่าเขาใช้เวทมนตร์ได้หรือไม่ เรือส่วนใหญ่ มักมีคาถาป้องกันกำกับไว้ เป็นสิ่งที่ทำให้ชีวิตของพวกเขาปลอดภัยและสะดวกสบายมากขึ้น แต่แล้วก็ต้องประหลาดใจเมื่อพบว่าคนส่วนใหญ่ที่เจอในทะเลแทบจะไม่สนใจเวทมนตร์ธาตุเลย อลูคาร์ตบอกว่าความสามารถด้านเวทมนตร์เป็นทักษะล้ำค่า และคนที่เก่งจริงก็มักมีงานรายได้ดีบนบกแล้ว ผู้วิเศษในทะเลจะเน้นแค่ธาตุที่เกี่ยวข้องอย่างน้ำกับลม แต่มีน้อยคนที่จะใช้มัน พลิกสถานการณ์ได้ สุดท้ายคนส่วนใหญ่จึงขอใช้โลหะที่เหมาะสมเมื่อแบบเดิมๆ มากกว่า แน่นอนว่าโลลาเห็นด้วยกับเรื่องนี้ เพราะตามตัวของเธอเองก็มีมัน

ซ่อนอยู่หลายชั้นเหมือนกัน

"ทำไมพวกเขาไว้ชีวิตเธอล่ะ" คาสนอฟถาม

"พวกเขาทำแบบนั้นหรือ" ไลลาสวนกลับ

กัปตันเลียริมฝีปาก เธอดูออกว่าเขาตัดสินใจได้แล้วว่าจะทำอะไรกับเรือลำนั้น ตอนนี้จึงกำลังตัดสินใจว่าจะทำอะไรกับเธอดี กลุ่มหัวขโมยทองแดงไม่ได้ขึ้นชื่อเรื่องความเมตตา

"บาลีซ..." โจรสลัดผู้มีผิวคล้ำกว่าคนที่เหลือพูดขึ้น เขาจับปากกัปตันแล้วกระซิบที่ข้างหู ไลลาจับถ้อยคำแผ่วเบาที่ได้แค่ไม่กี่คำ *คนลอนดอน รวย และค่าไถ่*

รอยยิ้มคล้ำๆ บนริมฝีปากของกัปตัน "เอเนซ" เขาพูดพร้อมกับพยักหน้า จากนั้นหันไปบอกลูกเรือที่มารวมตัวกันอยู่ว่า "ชักใบเรือขึ้นไปทางตะวันตกเฉียงใต้! เรามีปลาสีทองให้จับ"

พวกผู้ชายส่งเสียงเห็นด้วย

"คุณผู้หญิง" คาสนอฟพูดพลางเดินนำไลลาไปยังบันได "คืนนี้คงเหนื่อยมามากแล้ว ฉันจะพาเธอไปยังห้องพักของฉัน เธอจะได้ผ่อนคลายมากขึ้นนะ"

ไลลาได้ยินเสียงเปิดถังตั้งขึ้นด้านหลัง ตามมาด้วยเสียงเทเอล เธอระบายยิ้มขณะกัปตันพาลงไปได้ดาดฟ้า

คาสนอฟไม่รั้งอยู่นาน ขอขอบคุณพระเจ้าที่เป็นเช่นนั้น

เขาส่งเธอมายังห้องของเขาในสภาพที่ยังมีเชือกมัดข้อมืออยู่ จากนั้นก็หายไปอีกครึ่งโดยถือกระเป๋าตามหลัง เธอโผล่อกเมื่อเห็นคนอยู่ใต้ดาดฟ้าแค่สามคน นั่นแปลว่ามีคนบนเรือหัวขโมยทองแดงสิบห้าคน

ไลลานั้นลงบนขอบเตียงของกัปตันแล้วนับหนึ่งถึงสิบ ถึงยี่สิบ แล้วก็สามสิบ เสียงฝีเท้าดังอยู่ด้านบนและเธอก็กำลังเร่งความเร็วไปหาเรือของเธอที่กำลังหนี พวกเขาไม่สนใจจะค้นตัวเธอเพื่อหาอาวุธด้วยซ้ำ ซึ่งไลลาคิดว่านั่นเป็นการกระทำที่อวดดีไปหน่อย พร้อมกับนั้นเธอก็ชักมีดออกมาจากรองเท้าบูต ก่อนจะใช้ที่ฝักฝนมาอย่างดีควมมีดในมือแล้วตัดเชือกในคราวเดียว เส้นเชือกร่วงลงบนพื้นขณะที่เธอถูข้อมือพลางฮัมเพลงไปด้วย มันคือเพลงเกี่ยวกับซาโรวส์ ฝึที่ว่ากันว่าคอยหลอกหลอนเรือที่หลงทาง

ตอนกลางคืน

จะรู้ได้อย่างไรว่าซาโรวส์กำลังมา
(กำลังมา กำลังมา กำลังมาขึ้นเรือ)

โลลาจับเอวของชุดกระโปรงแล้วดึงด้วยสองมือ ตัวกระโปรง
ถูกกระชากออกเผยให้เห็นกางเกงเข้ารูปสีดำ มีช่องใส่มีดคาดอยู่เหนือเข่า
ทั้งสองข้าง ขากางเกงเรียวยาวไปในร่องเท้าบูต เธอคว้ามิดมาสอดไว้ด้านหลัง
ใต้รัดทรง จากนั้นตัดโบที่ผูกไว้เพื่อให้หายใจได้

เมื่อลมสงบแต่ยังหวีดหวิวอยู่ในหู
(ในหู ในหัว ในเลือด ในกระดูก)

เธอโยนตัวกระโปรงสีเขียวยาวบนเตียงแล้วตัดตั้งแต่ชายจนถึงเอว
ที่ขาดรุ่งริ่ง สิ่งที่ยื่นออกมาอยู่ท่ามกลางผ้าบางๆ เหล่านี้คือแท่งเรียวยาวจำนวน
ครึ่งโหลที่ดูคล้ายโครงชุด มันดูเหมือนพลูแฟลร์แต่ก็ไม่ใช่เช่นกัน เธอสอดมีด
เก็บไว้ในร่องเท้าบูตแล้วดึงแท่งเหล่านั้นออกมา

เมื่อกระแสน้ำนิ่งแต่เรื่อยังลอยต่อไป
(ลอยต่อไป ลอยออกไป ตามลำพัง)

โลลาได้ยินเสียงดังตึงเหนือศีรษะเหมือนของหนักกระแทกพื้น มันดังขึ้น
อีกครั้งและอีกครั้งเมื่อเธอออกฤทธิ์ เธอหยิบผ้าสีดำที่ถูถ่านไว้ด้านหลังหนึ่งมาผูก
ปิดปากกับจมูก

เมื่อดวงจันทร์และดวงดาวหลบซ่อนจากความมืด
(เพราะความมืดไม่ได้ว่างเปล่าเลย ว่างเปล่าเลย)
(เพราะความมืดไม่ได้ว่างเปล่าเลย)

สิ่งสุดท้ายที่โลลาหยิบออกมาจากส่วนลึกในรอยพับของกระโปรงสีเขียว คือหน้ากากของเธอ มันเป็นแผ่นหนังปิดหน้าสีดำ ดูเรียบง่ายถ้าไม่นับ เขาที่โค้งขึ้นมาเหนือหน้าผากซึ่งสง่างามอย่างน่าประหลาดและน่าสะพรึง โลกาคาดมันแนบจมูกแล้วมัดให้เข้าที่

จะรู้ได้อย่างไรว่าซาโรวส์กำลังมา
(กำลังมา กำลังมา กำลังมาขึ้นเรือ)

กระจกเงาบนหนึ่งที่เก่าจนเสื่อมสภาพไปกว่าครึ่งวางพิงอยู่ที่ มุมห้องโดยสารของกัปตัน เธอมองเงาสะท้อนของตัวเองขณะได้ยินเสียงฝีเท้า เดินลงจากบันได

สาเหตุที่เราไม่มีทางรู้ ไม่มีทางรู้ และไม่มีทางเห็นว่ามันกำลังมา
(เราไม่มีทางรู้ตัวได้เลย)

โลลาแยกยิ้มอยู่หลังหน้ากาก จากนั้นหันไปยืนพิงผนัง เธอพาด แต่งเล็กเรียวแห่งหนึ่งกับไม้ย่างที่ทำกับพลูแฟลร์ แต่สิ่งที่ต่างออกไปคือ มันไม่มีแสงสว่างออกมา มีเพียงแค่อุณหภูมิที่เย็นชืดเท่านั้น

ไม่นานนักประตูห้องกัปตันก็เปิดอ้า แต่โจรสลัดยังเข้าไป โลลา โยนแท่งที่มีควันพวยพุ่งลงบนพื้น เธอได้ยินเสียงฝีเท้าสะดุด เสียงล่ำลือจากชายเหล่านั้นก่อนที่ควันยาสลบจะทำให้พวกเขาล้มลง

เสร็จไปสอง โลลาคิดพลางก้าวข้ามร่างของพวกเขา
อีกสิบสาม

II

ไม่มีใครบังคับเรือ

มันเล่นปะทะคลื่นและตอนนั้นก็หยุดนิ่งไปแล้ว คลื่นซัดใส่ด้านข้างเรือ แทนที่จะเป็นด้านหน้า ทำให้เรือโคลงอยู่ใต้เท้าของโลลาแบบที่ชวนวิงเวียน

เธอเดินขึ้นบันไดไปได้ครึ่งทางก่อนจะถูกโจรสลัดคนแรกพุ่งชน เขาตัวใหญ่แต่เคลื่อนไหวช้าและรุ่มง่ามเพราะยาที่ละลายอยู่ในเอล ไลลา ม้วนตัวหนีมือเขาแล้วถีบเข้าที่กระดูกสันอก ส่งผลให้ตัวเขาลอยไปชนผนังแรงจนกระดูกซี่โครงหัก อีกฝ่ายครางแล้วทรุดลงไปตามแผ่นไม้ เสียงสบถครึ่งคำหลุดจากปากก่อนที่หัวรองเท้าของเธอจะซัดกระแทกขากรรไกร คีระชะของเขาพับไปด้านหลังแล้วห้อยตกลงมาแนบหน้าอก

อีกสิบสอง

เสียงฝีเท้าดังก้องเหนือคีระชะ เธอพาดแท่งเหล็กเรียวยาวอีกแท่งแล้วโยนขึ้นบันไดไปในจังหวะที่ชายสามคนวิ่งลงมา คนแรกเห็นควันจึงพยายามถอยกลับขึ้นไป แต่ดันชนกับคนที่สองและสามซึ่งพุ่งตามลงมาเสียก่อน ไม่นานทั้งสามก็พากันไอโซลกๆ หายใจหอบ แล้วล้มพับลงบนขั้นบันไดไม้

อีกเก้า

ไลลาใช้หัวรองเท้าเขี่ยคนที่อยู่ใกล้สุด จากนั้นก้าวข้ามขึ้นบันไดไป เธอหยุดตรงทางขึ้นดาดฟ้า อาศัยเงามืดของบันไดเพื่อซ่อนตัวและมองหาสัญญาณชีพของคนที่เหลือ เมื่อไม่เห็นวีแววของใครแล้ว เธอก็ดึงผ้าเคลือบถ่านออกจากปาก สูดหายใจลึกเอาอากาศสดชื่นของฤดูหนาวเข้าปอด ก่อนจะก้าวออกไปสู่ความมืดยามราตรี

ร่างคนนอนระเกะระกะอยู่บนดาดฟ้า เธอเดินนับไปด้วยว่าเหลือโจรสลัดอยู่บนเรือกี่คน

แปด

เจ็ด

หก

ห้า

สี่

สาม

สอง

ไลลาหยุดชะงักแล้วก้มมองชายเหล่านั้น ก่อนจะหันไปทางริมราวเรือที่มีบางอย่างเคลื่อนไหว เธอซึกมิดจากช่องที่ต้นขา มันคือมิดเล่มโปรดของเธอ ใบมีดบางและมีด้ามโลหะรูปทรงกำปั้น จากนั้นก้าวไปหาร่างที่เคลื่อนไหว

พลงฮัมเพลงไปด้วย

จะรู้ได้อย่างไรว่าซาโรสกำลังมา
(กำลังมา กำลังมา กำลังมาขึ้นเรือ)

ชายผู้นั้นกำลังคลานสี่ขาไปบนดาดฟ้า ไบหน้าบวมเพราะเอลยาสลบ
ตอนแรกโลลาจำเขาไม่ได้ แต่เมื่ออีกฝ่ายเงยหน้าขึ้นมาก็เห็นแล้วว่าเขาคือ
ชายคนที่ฮัมเธอร์ขึ้นเรือ คนที่มืออยู่ไม่สุข คนที่พูดเรื่องอยากเจอส่วนอ่อนนุ่ม
ของเธอ

"นั่งโง่สารเลว" เขาพึมพำเป็นภาษาอาร์นเซียน พังยากเพราะ
เสียงหายใจพืดพาด ยาไม่ได้แรงถึงตายหากดื่มในปริมาณน้อย (เธอ
ไม่ได้ใส่ยามากเกินจำเป็น) แต่มันทำให้หลอดเลือดและหลอดลมบวม
จนร่างกายรับออกซิเจนได้ยากและหมดสติในที่สุด

เมื่อมองลงไปยังโอรสลัดก็เห็นว่าไบหน้าของเขาบวมเป่ง ริมฝีปาก
เป็นสีฟ้า หอบหายใจเป็นห้วงๆ บางทีเธออาจจะปริมาณยาผิดไปหน่อย
ชายผู้นี้พยายามลุกขึ้นยืนแต่ไม่สำเร็จ โลลาจึงยื่นมือไปใช้นิ้วเกี่ยวคอเสื้อ
เพื่อดึงเขาขึ้นมา

"นายเรียกฉันว่าอะไรนะ" เธอถาม

"ฉันบอกว่า" เขาหอบหายใจแรง "นั่งโง่...สารเลว เธอจะต้อง...ชดใช้
ฉันจะ..."

ยังไม่ทันได้พูดจบ โลลาก็ผลักเขาไปด้านหลังอย่างแรง ชายผู้นั้น
ล้มข้ามราวเรือตกลงไปในทะเลทันที

"ให้เกียรติซาโรสหน่อยสิ" เธอพึมพำพลงมองเขาที่ตะเกียกตะกายน้ำ
อยู่ครู่หนึ่งก่อนจะหายลับไปได้คลื่น

หนึ่ง

เธอได้ยืนไม้กระดานด้านหลังลัน จึงชักมีดออกมาได้ทันก่อนเชือกจะ
พันรอบคอ แต่ก็ยังมีวายถูกเส้นใยหยาบชุดฉิวไปอยู่ดี เมื่อเป็นอิสระแล้ว
เธอก็เซไปข้างหน้า พอหมุนตัวกลับมาก็เจอเข้ากับกับตันเรือหัวขโมยทองแดง
ตาของเขาคมกริบ ฝีเท้าเองก็มั่นคง

บาลีช คาสนอฟไม่ได้ดื่มเอลกับลูกเรือ

เขาโยนเศษเชือกไปด้านข้าง มือของโลลากระชับด้ามมีดแน่นขึ้น ขณะเตรียมพร้อมต่อสู้ แต่กับตันไม่ได้หนีบอาวุธ เขาเพียงยกมือขึ้นมา ตรงหน้าและหงายฝ่ามือออก

โลลาเอียงศีรษะ เขาของหน้ากากขึ้นไปก็ปัดัน "ยอมแพ้วรี" เธอถาม ดวงตาสีเข้มของกับตันส่องประกาย ริมฝีปากบิดเบี้ยว รอยสักรูปมิด ที่พาดบนลำคอควรวาบใต้แสงตะเกียง

"ไม่มีใครยึดเรือหัวขโมยทองแดงได้" เขาพูด

ริมฝีปากของเขาขยับพร้อมกับบิดนิ้วให้เปลวไฟพวยพุ่งออกมา โลลา ก้มลงมองและเห็นสัญลักษณ์ที่ถูกทำลายแทบเท้าของเขา เธอรู้ได้ทันทีว่า อีกฝ่ายคิดจะทำอะไร เรือส่วนใหญ่มีคาถาป้องกันไฟ แต่เขาทำลายคาถานั้น แล้ว บาลีชพุ่งไปยังใบเรือที่อยู่ใกล้สุด โลลารีบควมมีดในมือแล้วขว้างออกไป น้ำหนักของมันขาดสมดุลเพราะมีด้ามเป็นโลหะ จึงพุ่งเสียบคอแทนที่จะเป็น ศีรษะ เขาเอนล้มมาข้างหน้า สองมือกางออกเพื่อยันพื้น ไฟที่ถูกเรียกมาเมื่อครู่ ก็พลัดไปโดนขดเชือกแทนที่จะเป็นใบเรือ

ไฟติดแล้ว แต่ตัวของคาสนอฟล้มลงไปทับไฟดับเกือบหมด เลือดที่ไหล จากคอของเขาก็ยิ่งดับมันต่อไปอีก ส่วนเปลวไฟที่เหลืออยู่น้อยนิดก็ลามไปตามเชือก โลลาจึงยื่นมือไปทางนั้นแล้วกำหมัดแน่น เปลวไฟถึงได้ดับลง

โลลาก็ยิ้ม เธอตั้งมิดเล่มโปรดจากคอกับตันผู้สิ้นใจ จากนั้นเช็ดเลือด บนใบมีดกับเสื้อผ้าของเขา ขณะกำลังเก็บมันกลับเข้าซองก็ได้ยินเสียงผิวปาก ขึ้นมา เมื่อเงยหน้าหันไปมองก็เห็นเรือของตัวเอง *ยอดราตรี* เข้ามาเทียบ ข้างหัวขโมยทองแดงแล้ว

ลูกเรือพากันมายืนอยู่ริมราวเรือ เธอจึงเดินตัดขวางเรือหัวขโมยทองแดง ไปทักทายพวกเขา ก่อนจะดันหน้ากากขึ้นไปไว้บนหน้าผาก ลูกเรือส่วนใหญ่ ทำหน้านิ้วคิ้วขมวด ผิดกับชายร่างสูงที่ยืนอยู่ตรงกลาง เขาสวมสายคาดเอว สีดำและมีรอยยิ้มขบขัน ผมสีน้ำตาลเหลือบทองเสยไปด้านหลัง เผยให้เห็น แขนไฟที่ประดับอยู่บนหน้าผาก อลูคาร์ด อีเมอริ กับตันเรือของเธอนั่นเอง

"มาส เอเว่น" สตรอสผู้เป็นต้นเรือคารามอย่างไม่อยากเชื่อ

"เป็นไปได้เด็ดขาด" โอโลผู้เป็นพ่อคร่อมองสำรวจร่างที่กระจายกันอยู่

บนดาดฟ้าเรือ

วาสนีสุดหล่อกับทาเวสโตรนาสก (ผู้เรียกสั้นๆ ว่าทาฟ) พากันตบมือ โคมิสเพียงกอดคอกมอง ส่วนเลนอสอ้าปากพะงาบๆ เหมือนปลา

โลลาตี๋มดำความรู้สึกที่ทั้งทิ้งและชื่นชมขณะเดินมายังราวเรือแล้ว ผายมือออก "กัปตัน" เธอพูดอย่างร่าเริง "ดูเหมือนฉันได้เรือมาให้นายแล้วนะ" อลูคาร์ตยิ้ม "ดูเหมือนจะอย่างนั้น"

มีไม้กระดานวางพาดระหว่างเรือสองลำ และโลลาก็ก้าวเข้าไปบนนั้นอย่างรวดเร็วโดยไม่ก้มลงไปมอง เธอหยุดยืนบนดาดฟ้าเรือยอดราตรี ก่อนจะหันไปหาชายหนุ่มตัวสูงโปร่งผู้มีวงคิ้วได้ดวงตาราวกับไม่เคยได้นอน "จ่ายมาสิ เลนอส"

หน้าผากของเขายับย่น "กัปตัน" เขาทำเสียงวิงวอนพร้อมกับหัวเราะอย่างอึดอัด

อลูคาร์ตยักไหล่ "นายอยากทำพนันเองนี่" เขาว่า "นายกับสตรอส" เขาเสริมพลางพยักพยิดไปที่ต้นเรือผู้เป็นชายท่าทางโหดเหี้ยมและไว้เครา "เดิมพันด้วยหัวและเหรียญของนายเอง"

พวกเขาทำแบบนี้จริงๆ ตอนนั้นโลลาไม่ว่าจะยึดเรือหัวขโมยทองแดงตามลำพัง แต่พวกเขาทำพนันว่าเธอทำไม่ได้ เธอใช้เวลาอยู่เกือบหนึ่งเดือนกว่าจะสะสมมาได้มากพอสำหรับแห่งควีนและเอล คอยไล่ซื้อทีละนิดทุกครั้งทีเรือเทียบท่า แต่มันก็คุ้มค่าแล้วจริงๆ

"แต่เธอใช้กลโกงนะ!" เลนอสเถียง

"ไอ้หน้าโง่" โอลิฟูดด้วยเสียงทุ้มกังวาน

"เห็นได้ชัดว่าเธอวางแผนไว้" สตรอสพึมพำ

"ใช่" เลนอสพูด "เราจะไปรู้ได้ยังไงว่าเธอวางแผนไว้"

"พวกนายควรรู้ดีเกินกว่าจะทำพนันกับบาร์ดตั้งแต่แรก" อลูคาร์ตสบตาเธอแล้วขยิบตาให้ "กฎต้องเป็นกฎ และถ้าไม่ยอมโดนทิ้งไว้กับพวกบนเรื่อนั้นตอนเราเสร็จเรื่องแล้ว ฉันขอแนะนำให้พวกนายซดใช้ให้หัวขโมยของฉันตามที่ได้พนันไว้"

สตรอสดึงกระเป๋าเงินออกมาจากเสื้อ "เธอทำได้ยังไง" เขาถามขณะยึดมันใส่มือเธอ

"ไม่สำคัญหรอก" โฉลาตอบพลางรับเหรียญไป "สิ่งเดียวที่สำคัญคือฉันทำไปแล้ว"

เลนอสไปเอากระเป๋าเงินของตัวเอง แต่เธอกลับสายหน้า "นั่นไม่ใช่สิ่งที่ฉันพนันไว้ และนายก็รู้ดี" หลังของเลนอสค่อมลงยิ่งกว่าเก่าขณะปลดมีดจากปลายแขน

"เธอยังมีมีดไม่มากพอหรือไง" เขাপ่นพลางทำปากยื่นอย่างไม่พอใจ รอยยิ้มของโฉลาแหลมคมกว่าเดิม "ไม่มีวันหรอก" เธอบอกพลางรับมีดเล่มนั้นมา ก่อนจะคิดในใจว่าอีกอย่างไรเพราะมีดเล่มนี้พิเศษนะสิ เธออยากได้ตั้งแต่เห็นเลนอสใช้มันครั้งแรกที่กอร์มาแล้ว

"ฉันจะต้องชนะแล้วได้มันกลับคืนมานะ" เขาพิมพ์่า

โฉลาตบไหล่เขา "ก็ลองดู"

"เฮเนซ!" เสียงอลูคาร์ตดังก้องพร้อมกับเสียงตบไม้กระดาน "ยื่นเฉยกันมานานพอแล้ว ลูกเรือยอดราตรีทั้งหลาย เรายังมีเรือให้ปล้นนะ ชนทุกอย่างมาให้หมด ฉันต้องการให้อีพวกสารเลวนั้นตื่นขึ้นมาแล้วไม่เจออะไรอยู่ในมือนอกจากน้องชายตัวเอง"

พวกผู้ชายส่งเสียงเซียร์ โฉลาหลุดหัวเราะเบาๆ อย่างไม่ได้ตั้งใจ

เธอไม่เคยเจอผู้ชายคนไหนรักงานของตัวเองมากเท่าอลูคาร์ต อีเมอริมาก่อน เขาเพลิดเพลินกับมันเหมือนอย่างเด็กเพลิดเพลินกับเกม และอย่างที่ชายหญิงเพลิดเพลินกับการแสดง ยัดตัวเองเข้าไปในบทบาทสมมติด้วยความสนุกแบบสุดตัว ทุกอย่างที่อลูคาร์ตทำแฝงการแสดงไว้ในระดับหนึ่ง เธอนึกสงสัยว่าเขายังแสดงบทบาทอื่นได้อีกมากแค่ไหน อยากรู้ว่ามีส่วนไหนบ้างหรือไม่ที่ไม่ใช่การแสดงแต่เป็นตัวตนจริงของเขา

ดวงตาของเขาสบตาเธอในความมืด มันเหมือนพายุสีฟ้ากับสีเทา บางครั้งสดใส บางครั้งเกือบไร้สี เขาเอียงศีรษะไปทางห้องพักของตัวเองโดยไม่พูดอะไร และเธอก็เดินตามไป

ห้องของอลูคาร์ตมีกลิ่นเหมือนเคย มันเจือด้วยกลิ่นไวน์ฤดูร้อน ผ้าไหมสะอาด และถ่านที่ใกล้หมด เขาชอบของสวยงาม เรื่องนี้ใครๆ ก็รู้ แต่สิ่งที่ทำให้เขาแตกต่างจากนักสะสมหรือพวกชอบอวดที่นำข้าวของมาตั้งแสดงให้คนอิจฉาเล่นก็คือสมบัติทุกชิ้นของอลูคาร์ตอยู่ในสภาพ

ที่ผ่านการใช้งานมาอย่างโชกโชนแล้ว

"เอล่า บาร์ด" เขาเปลี่ยนไปใช้ภาษาอังกฤษทันทีที่อยู่กันตามลำพัง "อยากเล่าให้ฉันฟังใหม่ว่าทำได้ยังไง"

"แบบนั้นจะไปสนุกอะไรเล่า" เธอทำท่ายพลางทิ้งตัวนั่งบนเก้าอี้พนักสูงหนึ่งในสองตัวที่อยู่หน้าเตาผิง ในเตามีไฟสีซีดลุกอยู่เช่นเคย ซ้ำยังมีแก้วทรงเตี้ยสองใบวางอยู่บนโต๊ะรอให้รินเครื่องดื่มด้วย "เรื่องลึกลับน่าตื่นเต้นเกินกว่าเรื่องจริงเสมอ"

อลูคาร์ดเดินไปที่โต๊ะแล้วหยิบขวดมาหนึ่งใบ พร้อมกับนั้นแมวขาวของเขาที่ชื่อเฮซาก็โผล่มาเดินเฉียดรองเท้าบูตของโลลา "ในตัวเรามีอะไรบ้างนอกจากปริศนา"

"มีใครพนันกันบ้างไหม" เธอถามโดยไม่สนใจทั้งเขาและแมว

"มีแน่นอน" อลูคาร์ดพูดพลางเปิดจุกขวด "มีการพนันขันต่อเล็กๆ น้อยๆ ทุกรูปแบบ ทั้งพนันว่าเธอจะมน้ำตายไหม หัวขโมยทองแดงจะรับเธอขึ้นเรือไหม เราจะเจอซากศพเธอใหม่หลังจากพวกนั้นทำ..." เขารินของเหลวสีอำพันใส่แก้วแล้วยื่นให้โลลาหนึ่งแก้ว เธอรับไป และในตอนนั้นเองเขาก็ดึงหน้ากากมีเขาออกจากศีรษะเธอ ก่อนจะโยนมันลงบนโต๊ะที่คั่นอยู่ตรงกลาง "เป็นการแสดงที่น่าประทับใจ" เขาบอกพลางนั่งลงบนเก้าอี้ของตัวเอง "ลูกเรือที่ไม่กลัวเธอต้องเปลี่ยนใจแล้วนะ"

โลลาจ้องลงไปบนแก้วด้วยสายตาเดียวกับที่บางคนใช้จ้องมองเปลวไฟ "มีคนบนเรือที่ไม่กลัวฉันด้วยหรือ" เธอถามอย่างเจ้าเล่ห์

"บางคนยังเรียกเธอว่าซาโรวส์อยู่เลย" เขาพูดต่อ "ตอนที่เธอไม่อยู่แถวนั้นนะ พวกเขาพูดกันด้วยเสียงกระซิบราวกับคิดว่าเธออาจได้ยิน"

"บางที่ฉันอาจได้ยินจริงๆ ก็ได้" เธอหมუნแก้วในมือ

เมื่อไม่มีคำตอบที่ได้ที่เฉียบแหลม เธอจึงเงยหน้าขึ้นจากแก้ว ก่อนจะเห็นอลูคาร์ดมองเธออย่างที่เขาทำมาตลอด คล้ายกับกำลังค้นใบหน้าของเธอแบบที่หัวขโมยคั่นกระเป๋ายายามที่จะหาบางอย่างให้เจอ

"เอล่า" ในที่สุดเขาก็พูดพลางยกแก้วขึ้น "เราควรดื่มให้อะไรดี แต่ซาโรวส์ใหม่ แต่บาลิช คาสนอนฟกับแก๊งลูกเรือหน้าใจของเขา หรือแต่กับปตัน รูปงามกับเรือลึงการดีล่ะ"

ทว่าไฉนสายหน้า "ไม" เธอพูดพลางยกแก้วขึ้นพร้อมรอยยิ้มเฉียบคม
"แต่หัวขโมยที่เก่งที่สุด"

อสูรคาร์ตหัวเราะเสียงนุ่มเบา "แต่หัวขโมยที่เก่งที่สุด"
จากนั้นเขาและเธอก็ชนแก้ว ก่อนทั้งคู่จะดื่มมันลงไป

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3FoXiOd>